

"ותן חלקנו בתורתך"

מסכתא דא ימי שמיטה ה'תש"ו
בבית המדרש הגדול

"ותן חלקנו בתורתך"
סדרת שיעורים על
מעלת התורה וקצות לימודה

ומקובל מרבנו הארי"ק הקדוש יע"א שביציאת מצרים יצאנו במ"ט שערי טומאה, ובספירת העומר נכנסנו למ"ט שער קדושה (ו) (נוסח מבואר כולל מהו"ס ע"ד ג. כ"א ע"יש).

ובמבואר בזה"ק אמרו רף צ"ו: ח"ל בקיצור פקודא דא לספור ספירת העומר, כדי נפקו מצרים נפקו מספרכו, מחמת ולהלאה יברכו חושבנו, ואינו י' ימים דכתיב אינו כלל אמרי אורייתא. (התרגום: מצות זו היא לספור ספירת העומר. שיעורו מצרים על שאר מהטומאה, ומאז יעשו חשבון (זוה"ק) יתחילו לספור ספירת העומר, והם חמשים ימים של טהרה, ליכנס לקדושה. ואחרי מ"ט ימים הם כלל פני התורה (הזוה"ק) שעל ידי חכמים לקבלת התורה).

והתרגום: ישראל כשהיו במצרים נטמאו ורובו עמכם בכל מני טומאות, עד שהיו שרויים תחת מ"ט כחות הטומאה, והקב"ה הוציאם מנחת שיעבוד כל שאר הטומאות, ועוד שהכניסם במ"ט שערי קדושה כנגד מה שהיו שרויים בטומאה. וזה ענין כ"ט ימים שאנו מונים מני"ט של פסח, ואז מנינים ימים ושבתות, וכן ביארו החכמים ואמרו מצוה למנות ימים ומצוה למנות שבתות, כי בכל יום הוציאתו הקב"ה מכה טומאה אחד והכניסנו ככה הקדושה).

והתרגום: ישראל כשהיו במצרים נטמאו ורובו עמכם בכל מני טומאות, עד שהיו שרויים תחת מ"ט כחות הטומאה, והקב"ה הוציאם מנחת שיעבוד כל שאר הטומאות, ועוד שהכניסם במ"ט שערי קדושה כנגד מה שהיו שרויים בטומאה. וזה ענין כ"ט ימים שאנו מונים מני"ט של פסח, ואז מנינים ימים ושבתות, וכן ביארו החכמים ואמרו מצוה למנות ימים ומצוה למנות שבתות, כי בכל יום הוציאתו הקב"ה מכה טומאה אחד והכניסנו ככה הקדושה).

ימי הספירה נזכרים חוץ המועדות שאזנה ימים טובים כמו חול המועד שיש קדושה לפניהם ולחריגים מילת עד קבלת המורה. וכתיב חמיונות ומהי"ט ובמ"ד חמיונות ע"פ יודע כי ימי חמיונות כשם חמיונות כן שנתחייב חמיונות. כמו כן קאי על ימים אלו וכתב חמיונות מהי"ט וכן ימי חמיונות. וזכרנו למעלה במ"ט יודע כי. לכן הם בכלל מועדי פ' וזכרנו במ"ט שבע שבתות. וכלל שלל הפסוקים אלו יש להם במ"ט שבתות כלל מה. ובימים הללו מתיישב פסוק במ"ט כל לטבר מטיעין אמת. והלך יל"ח שבעין כקטן שגור וילתנו מדי טע"א. יש לו לבקש טובה. לכן כתיב לט' אלה הימים רבתי וסלמתי ללם טהור מונח לעובדיו שכלל לבוא לטהרה. וכל שבעה מלוי באלה הימים כמו שנידון כל החבולות בימים אלו כן חיות האדם מתגלה פמה כי הכל רק רמז אל הארבע הפנימיות וע"י במדרש כפי העומק:

וכתב רבינו הר"ש זקוקל בנדר שלום ויהי לך ע"ד דמ"ח ח"ל כי פסח וימים אלו (ימי ספירת הטומאה) הם שורש לכל ימות השנה, ובדרך שהולך בהם, בה מוליכים אותו כל ימות השנה, עכ"ל. ומצא דעבורותיו בימים אלו צריכה להיות בקדוק גדול. לרוב חשיבות הימים האלו כשורש לכל השנה כולה, וכפי העבודה בוריעה ובשורש בן יהיה הקצירה ברינה.

וכל ימי הספירה אחריו יעד לחג השבועות הם תקופה אחת והמשך אחד שמטרתה הסופית להגיע לשלימות קב"ה"ת. וזה פירוש הכי ובימים הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' כשכבודותיכם, כי ע"כ נקרא החג הקי של קבלת התורה חג השבועות, לפי שהוא נכונה מהשבעה שבועות של ימי הספירה. וכל כמה שהיה משקיע ומתייער יותר בימי הספירה לטהר ולזכור את מדותיו שבין אדם לחברו ושכין אדם למקום, כך זוכה הוא למדרגה הראויה של חג השבועות וקבלת התורה. וגי' הומנים הקי האלו הם המשך אחד שמחיל מדי"ט הראשון של פסח, שבו מאיר הקב"ה הארה עליונה באמרו ואלעילא בכחי וילוב. ואשר ממנו נשאת רשימא לימי הספירה, כדברי הר"ח מקורניץ הגוי שלולי הרשימא הזאת לא היו יכולים להיטתר בימי הספירה. אח"כ באים ימי הספירה, ובהם צריך איש יהודי לעמול ולהתייער בטהרת המדות כדי שיהיה ראוי לקבל ההארות העליונות של חג השבועות וקב"ה"ת, ותלתיים היא בחג השבועות גופו וקב"ה"ת הנכונה משבועותיכם פ"י מעבודת שבעה שבועות דספירה. ואז הוא הומן של והקרבכם מנחה חדשה

ימי העומר הם שורש וסיוע לכל השנה

ובספר שמן ששון (ה"ג דק"ד ט"ג את כב) תמה על האריז"ל, וזה לשונו: "צריך לדעת, מה ענין תקונים אלו עתה בספירת העומר פעם אחת בשנה, ולא יכוין גם כן על דרך זה בכל יום, שהלא כל ששת ימי השבוע בכל ימות השנה נחלקים על דרך זה חג"ת נהי"ם ששית ימי בראשית, והיינו יום א חסד, יום ב גבורה, יום ג תפארת, יום ד נצח, יום ה הוד, יום ו יסוד, יום ז שבת מלכות, ועיין לרבנו הר"ש"ש שכתב וזה לשונו: כי פסח שבת העומר הם שורש לכל ימות השנה, ובדרך שהולך בהם מוליכים אותו כל ימות השנה יע"ש, ולזה נראה אפשר מטעם זה, צריך לכוין לתקן אשר פגם בספירות העליונות, כדי להיות בעל תשובה כל ימות השנה", עכ"ל. הרי שהבין הרב שמן ששון כל התקון בימי העומר הוא תקון השרשים, שמכחם ימשוך דהשלים האדם את עבודתו במשך כל השנה, במדרגת בעל תשובה.

ימי הספירה נועדו לתפקיד זה בהיות שישראל היו שקועים במצרים במ"ט שער טומאה וכל כחות הטומאה ומדותי שלטו בהם, והרגע האחרון כאשר לא יכלו להתחממה"ה נגלה עליהם מ"ה הקב"ה בכבודו ובעצמו גאלם "או הנסה אלקים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במטות באותות ובמופתים ובכלחמה וביד חזקה" וברגע אחד הרימם לרום המעלות והמדרגות כבת אחת "ותרבי ותבואי בעדי עדיים שדים נכונו ושערך צמח ואת ערום ועריה". אולם לא יכלו להחזיק מעמד בגדלות, ותיכף ביציאת היום הראשון של חג הפסח נפלו מכל המדרגות העליונות. אולם רושם המדרגות והמעלות נשאר בהם, ובכח זה הי' מוטל עליהם וגם יכולו, לספור שבעה שבועות נקיים מכל טומאה ומכל חלאה להתעלות עד רום המעלות למדרגת הקדושה העליונה בבחינת פסקה וזהמ"ם" ואז יכלו לקבל את התורה. ומאז נעשים ימים אלו ימי הכנה לחג השבועות מעין מה שהי' בימים ההם בופן הזה ומשום כך מוטלת חובה על כל אדם בימים אלו לתקן את כל המדות העליונות, במצות הספירה כל אחד כפי התנהגותו בימים אלו.

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

משרשי המצוה. על צד הפשט. לפי שקל עקרון של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נקראו שמים וארץ, וכמו שפאמר אם לא כריתי יומם ויללה וגו', והיא העקר והסבה שנגאלו ויצאו ממצרים. כדי שיקבלו התורה כסיני ויקממה, וכמו שאמר השם יתברך למשה וזה לך האות כי אנכי שלחתיך פהוציאך את העם ממצרים מעבדן את האלהים על הקר הזה קלומר.

ששקבלו התורה שהיא העקר הגדול ששקביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם, וענין גדול הוא להם יותר מן התורה מעבדות, ולכן יעשה השם למשה אות קצאתם מעבדות לקבלת התורה, כי הטפל עושין אות לעולם אל העקר. ומפני כן, כי הוא כל עקרון של ישראל ובעבודה נגאלו ועלו לכל הגדלה שעלו אליה, נציגינו למנות ממונת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה להראות פנפשו התפען הגדול אל היום הנקבד הנקסף ללפנו כעבד הנקסף אליו שיצא לתורה, כי הפקדן פקדא לאדם כי קל ישעו וכל חפצו להגיע אל הפקדן ההוא. וזה שאנו מונין לעשרה קלומר.

כך וכן ימים עברה מן הפקדן ואין אנו מונין כך וכן ימים יש לנו לזמן, כי כל זה מראה לנו הרצון החזק להגיע אל הפקדן.

וענין נוסף בספירת העומר הוא ע"פ הוזה"ק (ח"ג צד) דשבע שבתות הם כחי שבעה נקיים. ועפ"י מבאר האו"ח הקי כפי וספרתם לכם. שהספירה היא לסיבתכם ולטובתכם. כי מאחר שרצה השי"ת להודווג לאופה זו, וכיון שנטמאה בטומאת מצרים שהיו משוקעים במ"ט שער טומאה ע"כ דן בה כמשפט כלה הנכנסת לתופה שסופרת ז' נקיים להיטהר לבעתה, וכך היו ישראל צריכים לספור שבעה שבועות כחי ז"ל לטהר עצמם שהיו מוכשרים לקבלת התורה ולהודווג עם הקב"ה, שזולת זה הי' נותן להם את התורה מיד כצאתם ממצרים, אלא מכיון שעדיין לא היו טהורים המתין להם עד שישלמו ז' נקיים כמשפט הטהרה. וזה הענין השני שיש בימי הספירה שישראל סופרים שבעה שבועות

כחי ז"ל לטהר עצמם שהיו מטוגלים להגיע לקבלת התורה ולהודווג עם הקב"ה להגיע לריבקות בה.

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

לשם חמיונות - חמיונות

